

Lyckliga tider

**26 noveller om
lycka**

Lyckliga tider

Det är vi som skrivit novellerna. Vi önskar dig en härlig lässtund.

Innehåll

Förord

Alva Isaksson

Han

Bengt Olson

Pillowtalk

Carolina Vahlstedt

Miraklet

Elin Westerberg

#Nofilter

Elisabet H Hallhage

Händerna

Medan kaffet kallnar

Ingbritt Wik

Bara för minnenas skull

Hemlöse Vagabonds egen berättelse

Ingrid Giselsson

Bedräglig lycka

Isabella Karlsson

Förbaskat underbart

Katarina Foss

Skrivet i sanden

Linda Broberg

Du har mail
Mitt livs kärlek
Skallande känslor
Mats Nordeman
Den transformerade känslan
Monica Ivesköld
Bästisen
Monika Chanovian
En fantastisk sommar
Stunder av lycka
Nour Al-houda Kanjo
Strålar av ljuset i hjärtat
Per Lindskog
Återspeglings av lycka
Peter Westberg
De första stegen
Rikard Slapak
Vinbärsbuskar
Sanna Ivarsson
Morgonstund
Sarah Larsson
Nästan som att flyga
Snezana Lindskog
Delad lycka
Nevena - Ringblomman

Slutord

Förord

Antologin tillkom i samband med onlinekursen "*Planera ditt skrivande och din marknadsföring*" där deltagarna skulle få följa hur en bok kom till. Tävlingen startade hösten 2018. En jury tillsattes och valde ut 26 noveller, skrivna av 20 författare.

Temat "*Lycka*" var ingen slump. Den har jag skrivit om de senaste sex åren. 2013 kom min fackbok "*FramgångsRIK & Lycklig*" som handlar om hur du kan skapa din lycka och din framgång. Framgång leder inte alltid till lycka men lycka leder ofta till framgång.

Lyckan tar vi kanske för given. Vi saknar lyckan när den uteblir och glömmer att glädja oss åt den när den uppstår. En förutsättning för lycka är att dina hjärnceller producerar dopamin. En annan är att kunna kontrollera dina tankar. Lyckan handlar om känslor som gör dig glad. Du tänker sällan "Oh vad jag är lycklig" men när du ler känner du något i kroppen. Det kan vara lycka. En stor del av lycka handlar om att dela med dig till andra och kanske få något tillbaka utifrån det. I över 30 år har jag haft lyckan att få hjälpa människor utvecklas - min mission i livet.

Jag hoppas att du gillar vår bok och att den skapar upplevelser och känslor inom dig som leder till någon form av lycka.

"Det är svårt att finna lyckan inom sig själv, och omöjligt att finna den någon annanstans".
Nicolas-Sébastien Roch de Chamfort

Monica Ivesköld

Ansvarig utgivare

Alva Isaksson

Alva debuterade hösten 2018 i novellantologin "*Över en fika kan allting hända*" men det var långt ifrån hennes första möte med berättandets konst. Redan innan hon lärde sig skriva hade hon en fascination för sagor och historier, vilka hon diktade genom att rita teckningar och serier. När hon väl lärde sig skriva förstod hon inte hur hon skulle sluta och har fortfarande inte fått reda på hur.

För tillfället arbetar Alva som bartender och studerar litteraturvetenskap vid Uppsala Universitet men drömmer om att i framtiden kunna författa på heltid.

Denna novell är tillägnad Scott Bui, även känd som "Han".

Han

– Jag vill tälta på stranden i natt, sa han och vänder sig på sidan.

Hans ansikte är nära mitt.

– Vadå, tälta på stranden?

De stora mörka ögonen möter mina ljusa. Det sneda leendet breder sig över ansiktet och skapar en smilgrop i ena kinden. Hans andetag fläktar min kind.

– Vi kan åka till stranden och övernatta där.

Han är bra på att komma med olika påhitt men det är inte ofta han faktiskt får någonting gjort. Mycket snack lite verkstad, ett utmärkt sätt att beskriva honom på. I vanliga fall svarar jag bara "ja, ja" eller "okej" eller någonting i den stilen utan att förvänta mig att vi faktiskt kommer att komma till skott men idag blir det av någon anledning annorlunda. Vi har legat hemma i sängen i två dagar utan att göra någonting mer än att åka till mataffären och det börjar krypa i kroppen på mig. Spänningen mellan oss har väckts till liv under uttråkningen. Vi har börjat tjafsa igen, sticker in spydiga kommentarer och klagar på minsta möjliga i den andres existens. Jag vill göra någonting nytt, känna mig exalterad, tälta på stranden.

– Okej!

Jag sätter mig upp hastigt och råkar slå till honom i farten.

– Vi åker dit nu!

Han tvekar. Som vanligt. Kastar hela tiden ur sig nya idéer och förslag och har svårt att hålla koll på vad som var det senaste.

– Nja, jag vet inte. Är du säker?

– Absolut! Upp ur sängen nu och packa.

Jag vill verkligen tälta på stranden. Det var ett tag sedan jag var exalterad över någonting. Nu far jag runt i rummet och pratar för mig själv som jag alltid gör när jag packar eller städar och han hinner knappt resa sig ur sängen innan jag har fått ner en bärbar mobilladdare, varma kläder, flera vattenflaskor och en hårborste i rygsäcken.

Det finns några stränder bara tjugo minuter bilväg från vårt fjuttiga boende men de är fulla med alger, skräp, hundbajs och tomburkar. Det är de långa ljusa stränderna vid Cape Cod som vi vill åt. Det spelar ingen roll att det tar nästan två timmar längre tid att komma dit.

Han kör, som vanligt, och det är jag som bestämmer musiken. Jag sjunger med i falska toner och han skrattar åt mig när Céline Dions "My Heart Will Go On" kommer på och jag flänger med armarna fram och tillbaka. Efter halva vägen behöver han en kisspaus och jag betraktar honom bakifrån när han står nere i skogen, halvt dold från bilvägen. Jag vilar blicken vid hans bakhuvud som han hatar för att det är platt men som jag tycker är det vackraste jag någonsin har sett.

En skylt välkomnar oss till Cape Cod och när vi försöker hitta till rätt strand börjar vi som vanligt tjafsas för att jag inte förstår kartan. Han skäller på mig för att vi missar en avfart. Jag menar att det var internetuppkopplingen som var långsam och visade fel. Vattnet sträcker sig längsmed hela vägen.

– Varför kan vi inte stanna var som helst?

– Vi ska till ett speciellt ställe, blir svaret men när jag vill veta varför, är han tyst.

Som vanligt har han någon märklig plan på gång och jag förstår ingenting.

Himlen har börjat färgas lätt rosa och i takt med att färgen blir mer och mer intensiv kastar jag flera blickar åt hans håll. Jag hade föreställt mig att vi skulle hinna lägga oss tillrätta på stranden, knäppa upp en ljummen öl och läsa min nya bok en stund innan mörkret blev totalt. Han hade

tydiligen inte samma tanke. Till slut stannar han och när jag kliver ut reser sig håren på både armar och ben. Det gör mig inget, bara jag får stå upp och slipper det slitna sätet upptrucket i baken.

Han kommer emot mig och kameran täcker halva ansiktet. Han vill att jag ska posera och jag gör mitt bästa trots att linsens stora öga alltid lyckas få det att röra sig oroligt i maggropen. Jag försöker imitera modellerna från internet och reklamskyltarna; skrattar, skickar en slängkyss och en förförande blick åt hans håll.

Efter ett tag börjar jag klaga, säger att jag vill titta på solnedgången och läsa en stund innan det blir mörkt. Solen har nu bara några centimeter kvar till läggdags och jag vet att när den väl börjar sjunka går det förbannat snabbt. Det är inte som hemma där solnedgångarna under sommarmånaderna verkar pågå längre än natten själv.

– Bara några minuter till, säger han.

Som vanligt. Jag vet att om han får bestämma kommer det fortsätta i evigheter.

– Vi kan fortsätta i max fem minuter, säger jag bestämt.

När tiden är slut ber han återigen om "bara några minuter till". Sessionen avbryts tvärt av att den sista ljusstrimman lägger sig till vila. Jag vänder mig mot vattnet där mörkret ligger svept över horisonten. Det är som att jag fått ett slag i magen. Tårarna kommer smygande men jag tillåter dem inte att tränga ut. Jag ville bara läsa en bok i solnedgången. Nu försöker jag ignorera besvikelsen, jag vill verkligen inte bråka igen.

– Ska vi sätta upp tältet?

– Inte här.

Vad menar han? Är vi fortfarande inte framme? Jag förstår inte vart vi ska men hoppar in i passagerarsätet. Efter några minuter svänger han in på en minimal parkering vid sidan av vägen. Det står redan en bil där och han lyckas precis manövrera in vår bredvid. Framför nosen är en sliten trägrind med en lapp som meddelar att parkering i över två

timmar är förbjudet. Bakom grinden leder en stig in i den mörka skogen. Jag sväljer hårt.

- Ska vi in där?

Snälla, låt det inte vara in där.

- Är du dum eller? Nej, aldrig i livet. Jag tänker inte gå in i en kolsvart skog mitt i natten.

Jag pustar ut. Antagligen på grund av att jag är tjej och hatar att bekräfta kvinnliga stereotyper, vill jag aldrig erkänna att jag är rädd för någonting. Bryta mig in i en pool och springa för livet när vakten kommer? Visst! Utforska ett övergivet sjukhus som sägs vara hemsökt? Absolut! Gå längs en stig som leder in i en kolsvart skog när våra mobiler nästan är urladdade? Okej ...

- Vart ska vi då?

Han pekar längs med bilvägen.

- Ditåt.

- Men bilen då? Du kommer få en bot.

Han går fram till den lilla laminerade lappen som förbjuder oss att stanna över natten och sliter bort den. Han kastar in den i skogen och ler förnöjt, som han gör när han gjort någonting busigt och som får honom att se ut som en pojkspoling.

- Sådär. Nu får vi parkera hur länge vi vill.

Vi går längs sidan av vägen så gott det går med en stor ryggsäck, filter och matsäck i händerna. Det är sent och inte många bilar kör förbi men de få som får syn på oss måste tro att vi är ett par hemlösa hippies som försöker leva ut någon Jack Kerouac-fantasi genom att lifta genom landet. Inte för att jag tror att någon vågar sig på att lifta i USA längre. Den individualistiskt konsekvenslösa tiden utan rädsla för mördare och kidnappare är nog förbi.

Efter många långa minuter svänger vi in vid ännu en trägrind men som tur var gömmer sig inte en mörk skog bakom denna. Vi vandrar istället över en sandig stig med små kullar runt om.

- Om du ser någon med en ficklampa - göm dig.

Jag skrattar.

- Vadå, är du rädd för en galen mördare, eller?

- Men sluta, nej. Eller, jo, lite. Men jag menar snarare polisen. Om de kommer måste vi gömma oss annars kommer vi få en fet bot. Var försiktig bara.

Var försiktig, var försiktig. Han vill alltid att jag ska vara försiktig och jag vill aldrig vara det. Varför ska han behöva säga till mig vad jag ska göra hela tiden, varför ska jag aldrig kunna bestämma om jag vill slå mig ner på stranden för att ta det lugnt utan att han vill fota? Hur kommer det sig att vi alltid stör oss på samma saker hos varandra om och om igen och att ingenting någonsin förändras? Hur kommer det sig att vi förväntar oss att vi ska klara av att leva resten av våra liv tillsammans om vi inte ens kan ha en sommar utan att vara på väg att ta livet av varandra? Och hur kommer det sig att jag råkar skrika allt detta i ansiktet på honom...?

Han blir tyst. Jag vet att jag har sårat honom men vet inte vad jag ska göra för att ta tillbaka det. Våra gräl är en känslig punkt, som ett odjur som oinbjuden blivit en tredje part i vårt förhållande. Jag vet också att jag är den enda han har just nu och att han skulle göra vad som helst för att hålla kvar mig. Men av någon anledning är det inte det jag vill. Jag vill inte att han ska förändra sig men det fungerar inte heller att allt förblir som vanligt.

Vi fortsätter gå utan att yttra ett ord. Inuti mig utkämpas en kamp mellan förnuftet och känslorna. Förnuftet menar att jag bara uttryckt faktiska problem, att jag tänkt logiskt och försöker vara realist. Känslorna slåss mot cynismen, försöker övertyga mig om att denne man är den människa jag älskar mest, att jag skulle göra vad som helst för att hålla honom kvar.

Miljön runt oss består nu helt av sandiga kullar och dalar och när vi kommer ner i en sänka börjar vi under tystnad kämpa med att få upp tältet. När det står någorlunda går han in, fortfarande sammanbiten, men jag behöver kissa

och stannar ute. Jag försöker sittandes på huk balansera mig rätt i sanden för att inget ska stänka på skorna. Det är inte kolsvart ute trots att det är sent, månen lyser starkt ikväll. Jag vänder blicken uppåt och ramlar nästan baklänges. Ovanför mig lyser ett ljus bälte över himlen, skapat av oräkneligt många, små prickar. Vintergatan sträcker sig från ena änden av himlen till den andra. Jag har aldrig sett vår galax klart förut och jag står några minuter och bara stirrar rakt upp. En tår faller ner för min kind. Varje stjärna som är oändligt långt ovanför mig är miljontals gånger större än vad jag är, och de flesta av dem kommer lysa tusentals gånger längre än de årtionden jag har kvar på denna jord. En människa är obetydlig jämfört med en stjärna och en stjärna är obetydlig jämfört med hela galaxen. Känslorna har vunnit kampen, jag behöver inte alltid vara cynisk. Särskilt inte mot den som betyder mer för mig än tusentals små stjärnor.

Jag kryper in i tältet. Skakar lätt av kylan som sipprar in genom den tunna tältduken men det tar inte allt för lång stund innan hans värme sprider sig till mig. Jag drar ett finger längsmed hans käke där huden har blivit mörk efter att ha jobbat ute i solen varje dag. Fingret fortsätter upp och följer kanten av läpparna, de som är tjocka och perfekt formade och som jag alltid har varit avundsjuk på. Jag sträcker upp handen och drar den genom hans hår. Han lägger sin hand bakom mitt huvud och för mitt ansikte mot sig. Planterar en lätt kyss på min panna, och sedan en på varje kind.

- Förlåt.

Alarmet är satt i tid för att vi ska se solen resa sig över sanddynerna. Vi försover oss men det gigantiska eldklotet är lika morgontrött som vi. Snubblande och med gruset kvar i ögonen tar vi oss ut och börjar vandra uppåt. Han leder mig upp för kulle efter kulle och när jag säger att det räcker, jag är helt slut, övertalar han mig upp för ännu en till. Framför oss leder en small rygg på en gigantisk sanddyn

upp till en utsikt som får mig att tappa andan. Jag har varit i Saharas öken förut med jag visste inte att det fanns en nästan lika hisnande miljö bara ett par timmar från Bostons gråa höghus. Sanden ligger i vågor, som ett gyllenbrunt hav som fastnat mitt i en storm. Från där vi står ner till den djupaste delen vid sidan av ryggen är det ett tiotal meter. Jag får ett infall. Kastar av mig kläderna och rullar hela vägen ner. Sanden fastnar i alla möjliga obekväma ställen men det stör mig inte. Framför mig vilar solen mellan två sandtoppar som reser sig upp som pelare framför någon enorm herrgård. Bakom mig rullar han också spritt språngande naken ner och kiknar av skratt när han till slut stannar. Jag ställer mig mellan pelarna och långt där borta kan jag se havet. Himlen har fått en rosa färg, ljusare än under gårdagen, och solen har precis rest sig upp över horisonten.

Jag sätter mig ner. Sanden gräver djupare in i mig men jag märker det inte ens. Han tar min hand och när hans blick vilar på sidan av mitt ansikte vänder jag mig bort från den magiska vyn till en ännu vackrare; en vy som jag vill vakna till varje morgon tills den dagen då jag aldrig vaknar upp igen. Hans fingrar flätar in sig med mina och det går ett pirr från fingertopparna ut genom hela kroppen.

- Jag älskar dig.

Bengt Olson

Bengt Olson är född i Hudiksvall 1957, men är uppvuxen i Östervåla i Norduppland. Han utbildade sig till flygledare på Luftfartsverkets skola på Sturup och har sedan tjänstgjort på Arlanda, i Wellington, (NZ), och de sista sjutton åren på Landvetter där han just fylla sextio gick i avtalspension 2017. Han är bosatt i Hindås med sin hustru, och har en utflugan, mycket musikalisk, son. Han debuterade 1989 med kärleksromanen *Varmt mörker* och medverkade nyligen

i novellantologin *Nyanser av passion* (2018). Det finns också ett antal romaner, noveller och en teaterpjäs på hårddisken.

Lycka - menar han - är ett harmoniskt fenomen där det grundläggande handlar om att längta efter det man redan har.

Pillowtalk

Intensiteten i kulmen nästan bedövade honom. Hennes allt annat än diskreta manifestation berörde honom nästan lika mycket mentalt som den gjort fysiskt, och glädjen över att vara en del av den var mer än överväldigande. Så totalt, så rätt.

När det långsamt ebbat ut gled han av henne men låg kvar helt nära, njöt av att se det omaskerat saliga leendet parkerat över hela hennes ansikte, lyssna på dom djupa, avspända andetag och se hennes svettiga bröstorg välva sej i takt. Det var så här det skulle vara. Alltid.

- Fan att man inte röker, viskade hon.

Han skrattade, drog med pekfingret ett spår i svetten på hennes hud och blåste på den från lite håll, så att det blev som en sval ficka i det kompakta bandet från hennes värmestrålning. Belåtet såg han gåshuden resa sej och hur hennes bröstvårtor ännu en gång piggnade till.

- Låt bli, viskade hon.

- Det menar du inte va? frågade han.

- Nej.

Hennes leende blev ännu bredare och han kröp närmare, kysste henne i halsgropen, lät läpparna glida fram i små cirklar över den glänsande, fuktiga huden, vred sedan på huvudet och tryckte lätt örat mot hennes bröstorg för att höra hennes hjärtslag. Tryggt och säkert dunkade det på där inne i halvsnabb takt. Han tyckte om att tänka på hur han kunde påverka det; hennes hjärta.

- Nytt personligt världsrekord, mumlade han lågt.

- Du kan när du vill, svarade hon precis lagom högt för att han skulle höra det.

- Nöjd va?

Hon vände sej mot honom och kysste honom snabbt på läpparna.

- Vet du varför det är så bra? sa hon.

- Nej, berätta.

- För att du är kär i mej.

- Sure, sa han.

- Du anstränger dej till ditt yttersta för att ge mej vad du tror att jag vill ha, och din manliga intuition har mot alla odds kommit så långt att det fungerar, för du börjar komma in på min våglängd. Du är kär. Du är förälskad. I mej.

- Vi är knullkompisar. Är inte det nog?

- Varför är du så rädd att medge din svaghet? fortsatte hon. Är ditt manliga ego så styvnackat?

- Jag är inte svag. Jag är starkare än jag någonsin har varit förut.

- Ja, det är du. För att du egentligen redan har kapitulerat och äntligen satt någon annan högre än dej själv. Det är stort för en man. Men du törs inte säga det.

- Det här är inte något feministforum. Tänk på vad du kved fram i extasen alldeles nyss. Då talade bara lusten.

- Och än sen då. Vi är olika. Annars skulle det inte gå att passa ihop oss. Och du är kär i mej.

- Du får tro vad du vill, sa han.

- Varför är det så svårt för dej att erkänna?

- Det skulle aldrig funka. Sexet är bra - visst, men du är kvinnligt långsam så fort vi ska gå någonstans, du tittar på pjunkiga tv-program och ägnar timmar åt saker som jag klarar av på ett par minuter. Vi ska hålla oss till sex. Där är vi helt kompatibla.

- Den store starke mannen som är rädd för att binda sej.

Han svarade inte men rullade över på rygg. Tittade i taket.

- Har vi det inte bra som det är? frågade han.

- Det är bara en försmak, sa hon.

- Försmak?!

- Just det. Kärleken är så mycket mer.

- Hålla handen och sticka strumpor till julklapp. Jag klarar mej.

- Gör du?

Han var tvungen att se på henne igen. Hon låg där, så nära, och såg på honom med en blick både fylld av spe och förtroende. Det var i starkaste laget. Han flydde upp mot taket igen.

- Varför är det så viktigt? frågade han.

- Du behöver inte vara rädd för mej, sa hon.

- Rädd? Jag är inte rädd för dej.

- Erkänn det då. Att du är kär i mej. Du har rätt, det är viktigt för mej. För jag bryr mej.

Han visste hur rak och alldeles, alldeles ... sexig hennes blick var nu. Det hörde han. Så pass väl kände han henne nu att han kunde höra på rösten hur hon såg ut. Bara det var en känsla som det inte gick att stänga in hur som helst. Varför skulle han ens försöka?

Han reste sej och hoppade upp ur sängen med en lite kraftigare duns än vad som var nödvändigt.

- Vart ska du?

- Toaletten, sa han. Kasta bort kondomen. Romantiskt va?

- Gud, vilken timing!

- Vad vill du då? Ska jag låta den sitta kvar tills den ramlar av.

- Gå. Gå.

Han försvann ut i badrummet och gjorde det han skulle. Sedan satte han sej ner på toalettlocket, stödde armbågarna på knäna och huvudet i händerna. Han satt tungt.

Nej, så här kunde jag ju leva. Men kär? Är det inte en svaghet att lämna ut sej så? Jag ger henne ett vapen att såra mej med om hon skulle vilja. Jag har ju sett på andra. Dom som kärat ner sej och ändrat hela livet bara för en kvinnas skull. Och så spricker det, och så sitter dom där med världens ågren, med barnunderhåll, och uslingstämpel. En del blir knäckta i åratat. Det är inget för mej.